

MARIA PONS TREURE LA POLS

Català

LES MEVES amigues i jo no podem deixar de comentar un dels titulars del diari SEGRE que diu: *L'ús del català tot just supera el 30% en l'hostaleria i baixa al 63% en el comerç.*

La Rosa ens explica que als volts de l'any 2000 en una tertúlia radiofònica, els tertulians de Girona, Barcelona i Tarragona van dir que volien viure en català. El tertulià lleidatà va respondre que a Lleida, sempre, havia viscut en català. La Carme replica que a ella li havia passat una cosa semblant, que ja feia uns anys, a Cambrils, cada cop que entrava en una botiga, li deien "Buenos días", i que després de múltiples "Buenos días" va preguntar per què li parlaven en castellà. La resposta va ser: "La majoria dels nostres clients són aragonesos." Diu que aleshores, ella també va pensar, sort que a Lleida això no passa. Sempre m'han dit: "Bon dia."

Ara, però, totes coincidim que la cosa ha canviat. I és quan la Rosa, amb cara de circumstància, ens explica:

«Sabeu què em va passar? En una franquícia del carrer Major vaig veure una peça de roba que habitualment no trobo per cap lloc. A l'hora de pagar, la dependenta va i pregunta: "El número de teléfono?" Vaig dir el número i es va quedar

Em va quedar clar que havia de traslladar al castellà un maleït número en què una xifra es repeteix

mirant-me, amb els ulls oberts com a plats, talment fos un xut. Estava clar que no havia entès res. Vaig repetir el número i ella continuava fent el xut.»

Em va quedar clar que havia de traslladar al castellà un maleït número en què una de les xifres es repeteix constantment. Aleshores, em vaig adonar que traduir nou números en l'ordre que pertoca era una feina força feixuga. Cada cop que la traducció arribava a la xifra repetida, el meu cervell es feia un embolic, i apa!, torna a començar que no hem fet res.

Darrere meu la cua per pagar s'allargava cada cop més. Jo repetint i traduint números sense esma. La dependenta amb cara de xut i jo amb cara de Déu ajudeu-me. La gent de la cua em volia afusellar amb l'esguard. Vaig pensar a deixar el que duia a la bossa, però ho necessitava. Així que vingui, un altre intent! Després de múltiples anades i vingudes, de retrocedir i recomençar cada cop que ensopegava amb la xifra repetidora, el vaig poder traduir sencer. D'aleshores, jo també dic que a Lleida hi vull viure en català.

Avui, per estrany que sigui, com si els astres s'haguessin alineat, totes hi estem d'acord.